

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja

Druk nr 2049

Warszawa, 16 grudnia 2020 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Krzysztofa Śmiszka.

(-) Magdalena Biejat; (-) Wiesław Buż; (-) Włodzimierz Czarzasty; (-) Marek Dyduch; (-) Agnieszka Dziemianowicz-Bąk; (-) Monika Falej; (-) Krzysztof Gawkowski; (-) Maciej Gdula; (-) Daria Gosek-Popiołek; (-) Arkadiusz Iwaniak; (-) Maciej Konieczny; (-) Przemysław Koperski; (-) Maciej Kopiec; (-) Katarzyna Kotula; (-) Katarzyna Kretkowska; (-) Paweł Krutul; (-) Anita Kucharska-Dziedzic; (-) Marcin Kulasek; (-) Robert Kwiatkowski; (-) Beata Maciejewska; (-) Paulina Matysiak; (-) Wanda Nowicka; (-) Robert Obaz; (-) Karolina Pawliczak; (-) Monika Pawłowska; (-) Małgorzata Prokop-Paczkowska; (-) Andrzej Rozenek; (-) Marek Rutka; (-) Joanna Scheuring-Wielgus; (-) Joanna Senszyn; (-) Anita Sowińska; (-) Wiesław Szczepański; (-) Andrzej Szejna; (-) Jan Szopiński; (-) Krzysztof Śmiszek; (-) Tadeusz Tomaszewski; (-) Tomasz Trela; (-) Katarzyna Ueberhan; (-) Dariusz Wieczorek; (-) Zdzisław Wolski; (-) Bogusław Wontor; (-) Marcelina Zawisza; (-) Anna Maria Żukowska.

Ustawa

z dnia ... 2020 roku

o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego¹

Art. 1. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1754) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 39a:

a) w § 1

- w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie: "b) Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw skarbowych lub sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia, oraz w sprawach, o których mowa w art. 37 § 2 pkt 3;”,
- pkt 2 otrzymuje brzmienie: "2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie: "§ 4. Jeżeli z powodu wyłączenia sędziów rozpoznanie sprawy w danym sądzie dyscyplinarnym nie jest możliwe i nie ma również możliwości przekazania tej sprawy innemu

¹ Niniejszą ustawą zmienia się: ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych; ustawę z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu; ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych; ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych; ustawę z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze; ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

równorzędnemu sądowi dyscyplinarnemu, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przekazuje sprawę do rozpoznania odpowiedniemu sądowi dyscyplinarnemu ustanowionemu dla sędziów sądów powszechnych.”

2) w art. 39c:

- a) w § 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: “Prezesa sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym powołuje spośród sędziów tego sądu dyscyplinarnego Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.”,
- b) w § 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: “Prezes sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym może być odwołany przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w toku kadencji w przypadku:”

Art. 2. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2019 r. poz. 1882, z 2020 r. poz. 1273) w art 51 ust. 2:

- a) w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie: “b) Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych lub w sprawach, w których wniosek złożył Sąd Najwyższy;”,
- b) pkt 2 otrzymuje brzmienie: “2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika Sądu Najwyższego.”

Art. 3. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2072) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 77 § 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: “3) w Sądzie Najwyższym - na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,”;
- 2) w art. 86 § 3b pkt 3 otrzymuje brzmienie: “3) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – w przypadku prezesa sądu apelacyjnego”;

3) w art. 110:

a) w § 1:

- w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie: "b) Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych lub sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia, oraz w sprawach, o których mowa w art. 107 § 1 pkt 3;"
- pkt 2 otrzymuje brzmienie: "2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika Sądu Najwyższego."

b) w § 2a zdanie drugie otrzymuje brzmienie: "W sprawach, o których mowa w art. 80 i art. 106zd, orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego, a w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów."

c) uchyla się § 2b,

d) w § 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie: "Sąd dyscyplinarny właściwy do rozpoznania sprawy wyznacza Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.";

4) w art. 110b:

a) w § 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: "Prezesa sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym powołuje spośród sędziów tego sądu dyscyplinarnego Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego."

b) w § 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: "Prezes sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym może być odwołany przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w toku kadencji w przypadku:";

5) uchyla się art. 112c w całości;

6) w art. 114 § 7 otrzymuje brzmienie: § 7. Jednocześnie z doręczeniem zarzutów rzecznik dyscyplinarny zwraca się do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu dyscyplinarnego do rozpoznania sprawy w

pierwszej instancji. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wyznacza sąd w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania wniosku.”;

Art. 4. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740, z 2020 r. poz. 190, 875) wprowadza się następujące zmiany: w art. 145 § 1:

- w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie: “b) Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych lub sprawach, w których wniosek złożył Sąd Najwyższy;”,
- pkt 2 otrzymuje brzmienie: “2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika Sądu Najwyższego.”

Art. 5. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2019 r. poz. 825, z 2020 r. poz. 190) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 uchyla się pkt 5;
- 2) w art. 5 § 1 skreśla się zdanie drugie;
- 3) w art. 6 uchyla się § 2;
- 4) w art. 7 uchyla się § 2 i § 4-6;
- 5) uchyla się art. 20 w całości;
- 6) uchyla się art. 27 w całości;
- 7) w art. 28 § 2 skreśla się zdanie drugie;
- 8) w art. 35 § 3 skreśla się zdanie drugie;
- 9) w art. 36 § 8 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: “W przypadku, gdy Prezes Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu lub Dyrektor Biura Lustracyjnego tego instytutu poweźmie informację potwierdzającą okoliczność, o której mowa w § 1 pkt 8, przekazuje ją niezwłocznie Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego.”;
- 10) w art. 44 uchyla się § 11;

- 11) art. 47 otrzymuje brzmienie: "Art. 47 Sędzia niezwłocznie zawiadamia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o toczącej się sprawie sądowej, w której występuje w charakterze strony lub uczestnika postępowania.";
- 12) w art. 48 uchyla się § 7;
- 13) w art. 55 § 3 otrzymuje brzmienie: "§ 3. O zatrzymaniu sędziego niezwłocznie zawiadamia się Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.";
- 14) w art. 70 § 3 otrzymuje brzmienie: "§ 3. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób wyboru, skład i strukturę organizacyjną, tryb działania oraz szczegółowe zadania Rady Ławniczej Sądu Najwyższego, uwzględniając obligatoryjny charakter Rady Ławniczej Sądu Najwyższego jako samorządu ławniczego, reprezentującego ławników Sądu Najwyższego, zakres współpracy z Pierwszym Prezesem Sądu Najwyższego, potrzebę uwzględnienia w jej strukturze przewodniczącego i zastępców oraz określenia ich zadań."
- 15) w art. 73 § 1 otrzymuje brzmienie: "§ 1. Sądami dyscyplinarnymi w sprawach dyscyplinarnych sędziów Sądu Najwyższego są:
 - 1) w pierwszej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów i 1 ławnika Sądu Najwyższego;
 - 2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów i 2 ławników Sądu Najwyższego.";
- 16) po art. 73 dodaje się art. 73a w brzmieniu: "Art. 73a. § 1. Do orzekania w sądzie dyscyplinarnym uprawnieni są wszyscy sędziowie Sądu Najwyższego, z wyjątkiem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesów Sądu Najwyższego oraz Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego i jego zastępcy.
§ 2. Skład sądu dyscyplinarnego wyznacza Kolegium Sądu Najwyższego w drodze losowania, z listy sędziów Sądu Najwyższego, z tym że w składzie sądu zasiada przynajmniej jeden sędzia stale orzekający w sprawach karnych. Składowi przewodniczy sędzia najstarszy służbą na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.";

- 17) w art. 76 § 1 otrzymuje brzmienie: "§ 1. Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego podejmuje czynności wyjaśniające na żądanie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kolegium Sądu Najwyższego, Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego, lub z własnej inicjatywy, po wstępnym wyjaśnieniu okoliczności niezbędnych do ustalenia znamion przewinienia, a także złożeniu wyjaśnień przez sędziego, chyba że złożenie tych wyjaśnień nie jest możliwe. Czynności wyjaśniające powinny być przeprowadzone w terminie 30 dni od dnia podjęcia pierwszej czynności przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego."
- 18) w art. 77 uchyla się § 2;
- 19) uchyla się art. 78 w całości;
- 20) w art. 79 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie: "1) w pierwszej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 1 sędziego;
2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów.";
- 21) tytuł rozdziału 9 otrzymuje brzmienie: "Rozdział 9. Kancelaria Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego.";
- 22) w art. 98:
- a) § 1 otrzymuje brzmienie: "§ 1. W Sądzie Najwyższym działa Kancelaria Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego.",
 - b) uchyla się § 3;
- 23) uchyla się art. 100 w całości;
- 24) w art. 102 uchyla się § 2;
- 25) w art. 103 § 1 otrzymuje brzmienie: "§ 1. Wynagrodzenie Szefa Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest ustalane na podstawie przepisów o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe w zakresie dotyczącym sekretarza stanu."
- 26) uchyla się art. 130 w całości;
- 27) uchyla się art. 131 w całości;
- 28) uchyla się art. 133 w całości.

Art. 6. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy sędziowie orzekający w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego przechodzą w stan spoczynku.

Art. 7. § 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy znosi się Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego.

§ 2. Sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, rozpatrywane przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, podlegają umorzeniu.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel uchwalenia ustawy

Przedstawiony projekt ustawy wychodzi naprzeciw postulatom i krytyce formułowanym pod adresem przepisów, na mocy których w Sądzie Najwyższym utworzono Izbę Dyscyplinarną.

Ustawa z 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym zmieniła strukturę Sądu Najwyższego (dalej: SN). W miejsce czterech Izb (Cywilnej, Karnej, Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych oraz Wojskowej) utworzono pięć Izb (Cywilną, Karną, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Dyscyplinarną). Ta ustawowa reorganizacja struktury SN wzbudza wątpliwości, które są podnoszone zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym.

W licznych opiniach i ekspertyzach podnosi się, że funkcjonowanie Izby Dyscyplinarnej w ramach SN jest bezzasadne z dwóch powodów: brak dostatecznego uzasadnienia z punktu widzenia funkcjonowania organizacyjnego SN, ale także, i przede wszystkim, z powodu ważności wyboru nowych sędziów SN, co jest efektem zachodzących przeobrażeń strukturalnych (por. W. Jasiński, Jak przywrócić państwo prawa. Sąd Najwyższy²).

Niewątpliwą potrzebą likwidacji Izby Dyscyplinarnej jest także powód praktyczny. Izba, jako element całego nowowprowadzonego w ostatnich latach systemu dyscyplinowania polskich sędziów, stała się narzędziem wpływania na działanie sądownictwa - "trzeciej władzy".

Podkreślić należy, że struktura SN nie jest w żaden sposób zdeterminowana przez normy ponadustawowe. Ustrojodawca zatem świadomie pozostawił ustawodawcy swobodę legislacyjną w kontekście regulacji struktury wewnętrznej SN. Sama zatem modyfikacja liczby izb czy też zakresu spraw przez nie rozpoznawanych jako taka jest zatem dopuszczalna. W demokratycznym państwie prawnym niezbędne jest jednak, aby reformie takiej towarzyszyły przekonujące racje, przemawiające za koniecznością dokonywania zmian (za W. Jasiński, Jak przywrócić państwo prawa. Sąd Najwyższy). Jak podnosi się w literaturze przedmiotu, w przypadku Izby Dyscyplinarnej, utworzenie nowych izb Sądu Najwyższego „było podyktowane nowym zakresem zadań Sądu Najwyższego, w tym przede wszystkim wprowadzeniem (...) zwiększonej roli Sądu Najwyższego w postępowaniach dyscyplinarnych³”. Problem jednak polega na tym, że wprowadzone zmiany w zakresie katalogu rozstrzyganych spraw dyscyplinarnych – nie stanowią wystarczającego i uzasadnionego powodu do organizacyjnego wyodrębnienia Izby Dyscyplinarnej. Nie są to argumenty odpowiednio przekonujące, aby uznać, że podane w uzasadnieniu do ustawy powody utworzenia Izby są wystarczające. Jako takie z pewnością nie należy uznać ogólne i powierzchowne stwierdzenie, że "(...) Przyjęcie zaproponowanej konstrukcji uporządkuje i utworzy czytelniejszą strukturę kontroli instancyjnej orzecznictwa dyscyplinarnego poprzez organizacyjne wyodrębnienie w Sądzie Najwyższym służącej temu celowi Izby. Pozwoli to na zapewnienie lepszej organizacji i zwiększenie skuteczności rozpatrywania spraw dyscyplinarnych zawodów zaufania publicznego, które mają istotne znaczenie dla autorytetu tych zawodów, w tym również zawodów prawniczych, jak też dla wymiaru sprawiedliwości w ogólności.

²

<https://www.batory.org.pl/upload/files/Programy%20operacyjne/Forum%20Idei/Sad%20Najwyzszy.pdf>

³ K. Szczucki, Komentarz do art. 3, t. 3, w: K. Szczucki, Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz, Lex 2018

Wyodrębnienie oddzielnej Izby Sądu Najwyższego, dedykowanej do rozpatrywania spraw dyscyplinarnych, spowoduje zwiększenie przejrzystości oraz dostępności tego postępowania dla społeczeństwa. (...) powinno skutkować również zwiększeniem jakości orzecznictwa dyscyplinarnego, jak również wyspecjalizowaniem poszczególnych sędziów w tej dziedzinie normatywnej⁴.”

Zatem, powrót do poprzedniego systemu orzekania w sprawach dyscyplinarnych przypisanego SN (co wprowadza proponowany projekt ustawy) jest optymalny z punktu widzenia efektywności funkcjonowania SN.

Dodatkowym argumentem w odniesieniu do błędnego lub co najmniej nieracjonalnego przypisania kompetencji Izbie Dyscyplinarnej jest regulacja rozszerzająca kognicję Izby w zakresie spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego oraz z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku. Takie rozwiązanie nienaturalnie poszerza kognicję Izby Dyscyplinarnej, a w efekcie nadaje jej kompetencje, które do mogłoby być rozstrzygane przez inne, merytoryczne izby SN (głównie Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych). Takie poszerzenie kompetencji Izby daje asumpt do stwierdzenia, że sztuczne poszerzenie zakresu działania Izby było podyktowane potrzebą chwili i politycznego zapotrzebowania na jej utworzenie. Miało stanowić fałszywe uzasadnienie do powołania Izby. Głównym celem reorganizacji SN było utworzenie ciała, które spełniać będzie polityczne zamówienia na rozstrzyganie postępowań dyscyplinarnych wobec sędziów niewygodnych dla sprawujących władzę wykonawczą. Izba Dyscyplinarna wraz z jej pozycją ustrojową (wewnątrz SN), jak i zakresem kompetencji stanowi element “ciągu technologicznego” wykreowanego na potrzeby ingerencji w swobodę działania i niezawisłość sędziowską. Jej działanie uderza zatem w ustrojowe podstawy funkcjonowania państwa prawnego oraz jest sprzeczna z międzynarodowymi, uznanymi przez Polskę, standardami demokracji, rządów prawa i ochrony praw człowieka i wolności obywatelskich.

Jednym z argumentów przemawiających za tym, że prawdziwym celem utworzenia Izby Dyscyplinarnej SN było stworzenie kadr, które miałyby wypełniać

⁴ Druk sejmowy nr 2003, Uzasadnienie, s. 8–9, <http://sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?nr=2003>.

wolę rządzących jest wprowadzenie regulacji na mocy których przyznano sędziom Izby Dyscyplinarnej dodatku w wysokości 40% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego łącznie. Zgodnie z art. 48 § 7 Ustawy o SN rozwiązanie to ma związek z zakazem podejmowania przez sędziego Izby Dyscyplinarnej dopuszczalnego przez ustawę dodatkowego zatrudnienia. Jednak trudno dostrzec sens takiego rozwiązania. Po pierwsze, dodatek ten wypłacany jest wszystkim sędziom, a więc także takim, którzy nigdy dodatkowego zajęcia nie mieliby woli podejmować. Po drugie, biorąc pod uwagę akcentowane powyżej obciążenie pracą sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a także mając na względzie naukowo-dydaktyczny charakter podejmowanego zatrudnienia, nie sposób zrozumieć, jak miałyby to utrudniać prawidłowe wykonywanie pracy polegającej na orzekaniu w sprawach dyscyplinarnych. Po trzecie, należy zauważyć, że omawiana specyfika statusu sędziów orzekających w sprawach dyscyplinarnych w Sądzie Najwyższym nie dotyczy sędziów sądów dyscyplinarnych działających w ramach sądownictwa powszechnego. Biorąc powyższe pod uwagę, nie ma podstaw do wyodrębnienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a w konsekwencji przyjęcia szczególnych rozwiązań prawnych różnicujących jej status i status sędziów w niej orzekających (za W. Jasiński, Jak przywrócić państwo prawa. Sąd Najwyższy).

Stworzenie i funkcjonowanie Izby Dyscyplinarnej spotyka się z zarzutami natury konstytucyjnej w odniesieniu do statusu sędziów powołanych do orzekania w Izbie Dyscyplinarnej. W szczególności można podnieść, że sędziom Izby Dyscyplinarnej nie można przypisać przymiotu niezawisłości sędziowskiej w stopniu, którego należy oczekiwać od organu władzy sądowniczej dysponującego kompetencją do kształtowania indywidualnego statusu sędziów, w tym – składania ich z urzędu. O ile bowiem przymiot niezawisłości musi przysługiwać wszystkim sędziom, o tyle sędziowie orzekający w sprawach dyscyplinarnych mogą cieszyć ich szczególnymi gwarancjami, a w każdym przypadku – możliwość przypisania im tego przymiotu nie może budzić żadnych wątpliwości: zarówno wśród sędziów, jak i w opinii publicznej. Ich niezawisłość stanowi bowiem jednocześnie gwarancję niezawisłości pozostałych sędziów.

Zasada niezawisłości sędziowskiej została zadeklarowana w art. 178 ust. 1 Konstytucji. Nie została ona w nim zdefiniowana. Za Trybunałem Konstytucyjnym

można jednak wskazać, że niezawisłość sędziowska polega na tym, iż sędzia działa wyłącznie w oparciu o prawo, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem (zob. wyroki: Trybunału Konstytucyjnego z 24 października 2007 r., SK 7/06, „Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego” 2007, seria A, nr 9, poz. 108; Trybunału Konstytucyjnego z 27 stycznia 1999 r., K 1/98, „Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego” 1999, nr 1, poz. 3). W tym ujęciu niezawisłość sędziowską można postrzegać nie jako przywilej sędziego, ale jako obowiązek podejmowania rozstrzygnięcia w określony sposób: intelektualnie samodzielny, wolny od nacisków zewnętrznych (np. stron, polityków, ministrów, wysokich funkcjonariuszy, przedstawicieli religii) i wewnętrznych (np. przełożonych, innych sędziów, środowiska zawodowego), jak również osobistych preferencji, emocji, interesów, w tym – troski o przebieg swojej kariery zawodowej. Można wskazać pięć zasadniczych elementów pojęcia niezawisłości sędziowskiej: pierwszy – bezstronność w stosunku do uczestników postępowania; drugi – niezależność wobec organów (instytucji) pozasądowych; trzeci – samodzielność sędziego wobec władz i innych organów sądowych; czwarty – niezależność od wpływu czynników politycznych, zwłaszcza partii politycznych; piąty – wewnętrzną niezależność sędziego (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 listopada 2013 r., K 31/12, „Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego” 2013, seria A, nr 8, poz. 121). Na zakres i rzeczywisty charakter niezawisłości sędziowskiej wpływ mają nie tylko formalne gwarancje przewidziane przez przepisy prawa, ale także ogół działań podejmowanych zarówno przez otoczenie zawodowe sędziów (innych sędziów, przełożonych, administrację sądową), jak i – pozazawodowe (decydentów politycznych, organizacje społeczne i polityczne czy media). Kwestie te rysują się jako szczególnie istotne w odniesieniu do sędziów orzekających w sprawach dyscyplinarnych.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że wszyscy sędziowie Izby Dyscyplinarnej powołani zostali z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie wybranym przez Sejm, a zatem – z dominującym wpływem przedstawicieli partii politycznych zasiadających w parlamencie. Rozwiązanie to budzi daleko idące wątpliwości co do jego zgodności z Konstytucją. Nie przesądzając, czy sam fakt powołania na stanowisko sędziowskie z udziałem tak ukształtowanej Krajowej Rady

Sądownictwa powoduje wadliwość powołania lub przesądza o braku możliwości przypisania powołanym tak sędziom przymiotu niezawisłości, należy zwrócić uwagę, że w odniesieniu do sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej, kwestia ta, w połączeniu z innymi okolicznościami dotyczącymi ich powołania, nabiera szczególnego znaczenia. Wszyscy sędziowie Izby Dyscyplinarnej zostali bowiem powołani przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną we wspomniany sposób. Wyłącza to możliwość stosowania przez składy orzekające tej izby instytucji wyłączenia sędziego jako mechanizmu usuwającego w konkretnych sprawach wątpliwości co do niezawisłości sędziego wynikających z trybu jego powołania. Jednocześnie większość sędziów Izby Dyscyplinarnej została powołana spośród osób bezpośrednio lub pośrednio powiązanych z kierownictwem Ministerstwa Sprawiedliwości oraz wyrażających publiczne poparcie dla podejmowanych przez nie działań. Sam fakt podejmowania przez sędziego przed objęciem urzędu działalności publicznej lub współpracy z administracją rządową nie przesądza o braku jego niezawisłości i podatności na naciski polityczne. Ukształtowanie jednak Izby Dyscyplinarnej z przemożnym udziałem osób kojarzonych w środowisku prawniczym i w opinii publicznej z kierownictwem Ministerstwa Sprawiedliwości powoduje, że może powstać przekonanie co do braku niezależności sędziów Izby Dyscyplinarnej od wpływu czynników politycznych. Za takim zapatrywaniem przemawia także znacznie korzystniejsze ukształtowanie uposażenia przysługującego sędziom Izby Dyscyplinarnej w stosunku do pozostałych sędziów Sądu Najwyższego. Może ono być bowiem postrzegane jako źródło poczucia wdzięczności sędziów Izby Dyscyplinarnej w stosunku do formacji politycznej, która powołała Izbę Dyscyplinarną, Krajową Radę Sądownictwa w obecnym kształcie i z której przedstawicielami współpracowała część sędziów orzekających obecnie w tej Izbie.

Ten stan rzeczy powoduje, że likwidacja Izby Dyscyplinarnej staje się konieczna, biorąc pod uwagę potrzebę zagwarantowania sędziom orzekającym w sprawach dyscyplinarnych oraz wszystkim sędziom podlegającym orzecznictwu dyscyplinarnemu niezawisłości sędziowskiej w zakresie wynikającym z art. 176 ust. 1 Konstytucji.

8 kwietnia 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wydał postanowienie (sprawa nr C-791/19), w którym orzekł, że Izba Dyscyplinarna SN nie może prowadzić spraw dyscyplinarnych wobec sędziów ani przekazywać ich sądom, które nie spełniają kryterium niezależności w rozumieniu prawa unijnego. TSUE zawiesił stosowanie przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z 8 grudnia 2017 roku dotyczące jej ustanowienia (art. 3. 5) i funkcjonowania (art. 27 i art. 71.1) Izby Dyscyplinarnej w SN w zakresie, w jakim jest ona sądem dyscyplinarnym I i II instancji dla sędziów SN i sądów powszechnych. Postanowienie jest w mocy do wydania przez TSUE ostatecznego wyroku w sprawie skargi Komisji Europejskiego przeciw polskiemu rządowi.

Oczywiście, na dzień złożenia projektu ustawy w unijnym obrocie prawnym nie funkcjonuje jeszcze ostateczny wyrok TSUE w tym postępowaniu. Niemniej jednak, praktyka funkcjonowania Izby wskazuje, że została ona powołana w celach realizacji celów politycznych jednej z partii. Przykładem jest uporczywe niestosowanie się do postanowienia TSUE przez sędziów Izby. Z tego względu w dniu 3 grudnia 2020 r. Komisja Europejska wszczęła postępowania przeciwko Polsce.

Powyższe uwarunkowania wskazują na konieczność likwidacji Izby. Wydaje się, że nie ma już środków legislacyjnych pozostających w gestii ustawodawcy, które mogłyby doprowadzić do "uzdrowienia" sytuacji, tj. spowodowanie zakończenia postępowań przed TSUE przeciwko Polsce.

Likwidacja Izby Dyscyplinarnej w SN staje się kwestią racji stanu i pozycji Polski w UE. Ma to także kluczowe znaczenie w kontekście funkcjonowania państwa prawnego określonego przez standardy konstytucyjne.

2. Projektowane rozwiązania

Projektodawca proponuje zmiany w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1754, dalej: "u.s.w."), w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2019 r. poz. 1882, z 2020 r. poz. 1273, dalej: "ustawa o IPN"), w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o

ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2072, dalej: "p.u.s.p."), w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 740, z 2020 r. poz. 190, 875) oraz w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2019 r. poz. 825, z 2020 r. poz. 190, dalej: "ustawa o SN").

W art. 1 proponuje się zmiany art. 39a i art. 39c u.s.w. Wskazuje się, że właściwy do rozpoznawania spraw dyscyplinarnych, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, jest Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego. Podobna regulacja dotyczy drugiej instancji w sprawach dyscyplinarnych. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego otrzymuje również uprawnienie do przekazywania spraw w przypadku, o którym mowa w art. 39a §4 u.s.w. oraz do odwoływania prezesów sądów dyscyplinarnych w okręgach.

W art. 2 wprowadza się odpowiednie zmiany do ustawy o IPN. Zgodnie z projektowanym przepisem właściwy do rozpoznawania spraw dyscyplinarnych, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, jest Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego. Analogicznie - w drugiej instancji w sprawach dyscyplinarnych właściwy jest Sąd Najwyższy tak samo określonym składzie.

W zmienianym w art. 3 p.u.s.p. przekazuje się wszystkie dotychczasowe uprawnienia Prezesa Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego.

Podobnie jak we wskazanych wyżej regulacjach, właściwy do rozpoznawania spraw dyscyplinarnych, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej (a także w drugiej instancji), jest Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika Sądu Najwyższego. Takie samo rozwiązanie proponuje się w art. 145 ustawy Prawo o prokuraturze (art. 4 proponowanej ustawy).

W art. 5 proponuje się szereg zmian w ustawie o SN. Uchyła się m.in. ustalenie właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (art. 27), określenie zadań Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami Izby Dyscyplinarnej (art. 100), przyznanie ogólnych kompetencji Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracami Izby Dyscyplinarnej (art. 20) oraz jego

uprawnienia nadane przez przepisy szczegółowe ustawy. W proponowanym art. 73a powraca się do sprawdzonej praktyki orzekania w sprawach dyscyplinarnych. Skład sądu dyscyplinarnego będzie w jego myśl wyznaczany przez Kolegium Sądu Najwyższego w drodze losowania spośród wszystkich sędziów Sądu Najwyższego. Wyłączeni z grona sędziów losowanych przez Kolegium są Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, prezesi Sądu Najwyższego oraz Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego i jego zastępcy. Przewodniczącym składu sędziowskiego będzie za każdym razem sędzia najstarszy służbą na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. To rozwiązanie daje szerokie możliwości konstruowania składu sądu dyscyplinarnego i ogranicza nieprawidłowości, jakie powstają, gdy sprawy w tym obszarze rozpatruje stała i wąska grupa sędziów. Ponadto w ustawie uchyla się przepisy przejściowe dotyczące Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (art. 130, art. 131, art. 133), które powinny były znaleźć się w odrębnej ustawie - przepisach wprowadzających.

W art. 6 proponuje się, by sędziowie orzekający w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego przeszli w stan spoczynku z chwilą wejścia ustawy w życie. Większość obecnych sędziów w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie posiada znaczącego dorobku sędziowskiego i Prezydent RP powołał ich bezpośrednio do orzekania w tej izbie. W związku z tym należy zakładać, że z chwilą zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie powinni zostać przeniesieni z mocy prawa do żadnej innej izby, a najwłaściwszym rozwiązaniem będzie przejście 13 obecnych sędziów w stan spoczynku.

Zgodnie z art. 7 w proponowanym brzmieniu, dokonuje się formalnego zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a wszystkie sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy będą podlegały umorzeniu z mocy prawa. Jest to rozwiązanie optymalne ze względu na liczne wątpliwości prawne obecnej kognicji Izby, wyrażone w punkcie 1 uzasadnienia.

Proponuje się, aby proponowana ustawa weszła w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia (art. 8).

3. Źródła finansowania

Proponowana ustawa nie generuje dodatkowych kosztów dla budżetu państwa. Wynikają z niej oszczędności związane z brakiem kosztów utrzymania organizacyjnego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

4. Przewidywane skutki społeczne

Proponowana ustawa wpłynie pozytywnie na procedurę dyscyplinarną w sądach oraz poprawi stan praworządności w Polsce.

5. Oświadczenie o zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej i braku obowiązku przedstawienia projektu instytucjom Unii Europejskiej

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej. Przedmiot regulacji nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów dotyczących notyfikacji norm i aktów prawnych.

6. Obowiązek notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

7. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorstw

Proponowana ustawa nie wpływa w sposób bezpośredni na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorstw.

8. Konsultacje społeczne

Projekt nie został poddany konsultacjom społecznym.

9. Zgodność z Konstytucją RP

W ocenie projektodawcy przedstawiony projekt ustawy jest zgodny z Konstytucją RP.

10. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

Proponowany projekt nie wymaga wydania dodatkowych aktów wykonawczych.

Warszawa, 30 grudnia 2020 r.

BAS-WAPM-2776/20

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. SP5-WP-020-204(6)/20

Data wpływu 04.01.2021

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Krzysztof Śmiszek)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2019 r. poz. 1028, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy przewiduje zmianę pięciu ustaw. Zmiana ma na celu likwidację Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego utworzonej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym¹ (dalej: ustawa o SN) i powrót do poprzedniego stanu prawnego w zakresie systemu orzekania w sprawach dyscyplinarnych przypisanego SN. Projekt przewiduje:

- zmianę art. 39a §1 pkt 1 i 2 oraz §4, art. 39c §§ 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych². Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych sędziów oraz trybu powołania sędziów sądu dyscyplinarnego i kompetencji Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną. Zmiana polega na wyeliminowaniu ze zmienianych przepisów odniesień do kompetencji Izby Dyscyplinarnej SN oraz Prezesa SN kierującego tą Izbą. W sprawach dyscyplinarnych sędziów SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN, a kompetencje Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną należałyby do Pierwszego Prezesa SN;

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1825 oraz z 2020 r. poz. 190.

² Dz. U. z 2020 r. poz. 1754.

- zmianę art. 51 ust. 2 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu³. Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów IPN i polega na wyeliminowaniu z przepisów zmienianej ustawy odniesienia do kompetencji Izby Dyscyplinarnej SN. W sprawach dyscyplinarnych SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN;
- zmianę art. 77 § 1 pkt 3, art. 110, art. 110b, uchylenie art. 112c oraz zmianę art. 114 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych⁴. Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych sędziów oraz kompetencji Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną. Zmiana polega na wyeliminowaniu z przepisów zmienianej ustawy odniesienia do kompetencji Izby Dyscyplinarnej SN. Kompetencje Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną należałyby do Pierwszego Prezesa SN. W sprawach dyscyplinarnych sędziów SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN, a w sprawach zezwolenia na zatrzymanie i pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej – w pierwszej instancji SN orzekałby w składzie jednego sędziego, a w drugiej instancji – w składzie trzech sędziów;
- zmianę art. 145 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze⁵. Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów. Zmiana polega na wyeliminowaniu z przepisów zmienianej ustawy odniesienia do kompetencji Izby Dyscyplinarnej SN. W sprawach dyscyplinarnych prokuratorów SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN;
- zmianę art. 3, art. 5 § 1, uchylenie art. 6 § 2, art. 7 §§ 2, 4 – 6, artykułów 20 i 27, zmianę art. 28 § 2, art. 35 § 3 oraz art. 36 § 8, uchylenie art. 44 § 11, zmianę art. 47, uchylenie art. 48 § 7, zmianę art. 55 § 3, i art. 70 § 3, dodanie art. 73a, zmianę art. 76 § 1, uchylenie art. 77 § 2 oraz art. 78, zmianę art. 79, zmianę tytułu rozdziału 9, zmianę art. 98, uchylenie art. 100 i art. 102 § 2, zmianę art. 103 § 1, uchylenie artykułów: 130, 131 i 133 ustawy o SN. Zmiana polega m.in. na uchyleniu przepisów regulujących: właściwość Izby Dyscyplinarnej SN, zadania Kancelarii Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną, przyznanie kompetencji Prezesowi SN kierującemu Izbą Dyscyplinarną. Zmiana określa zasady wyznaczania składu sądu dyscyplinarnego. Skład byłby wyznaczany Przez Kolegium SN w drodze losowania z listy sędziów SN. Do orzekania w sądzie dyscyplinarnym byłiby uprawnieni wszyscy sędziowie SN z wyjątkiem Pierwszego Prezesa SN, Prezesów SN, Rzecznika Dyscyplinarnego SN i jego zastępcy. Projekt zakłada uchylenie przepisów przejściowych ustawy o SN dotyczących Izby Dyscyplinarnej SN.

³ Dz. U z 2019 r. poz. 1882 oraz Dz. U. z 2020 r. poz. 1273.

⁴ Dz. U. z 2020 r. poz. 2072.

⁵ Dz. U. z 2019 r. poz. 740, ze zmianami.

Projekt (art. 6) zawiera przepis przejściowy, zgodnie z którym sędziowie orzekający w Izbie Dyscyplinarnej SN przejdą w stan spoczynku z dniem wejścia w życie proponowanej ustawy. Zgodnie z art. 7 projektu z dniem wejścia w życie proponowanej ustawy znosi się Izbę Dyscyplinarną SN, a sprawy rozpatrywane przez Izbę Dyscyplinarną SN, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie proponowanej ustawy, podlegają umorzeniu.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Odnosząc się do treści projektu należy przywołać art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Przepis ten określa rolę sądów krajowych w systemie sądowym Unii Europejskiej. Zgodnie z tym przepisem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej obejmuje Trybunał Sprawiedliwości, Sąd i sądy wyspecjalizowane. Zapewnia on poszanowanie prawa w wykładni i stosowaniu Traktatów (art. 19 ust. 1 akapit pierwszy TUE). Państwa członkowskie ustanawiają środki zaskarżenia niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii (art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE). Przepis ten nie wskazuje wprost sądów krajowych, jednak, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE (dalej: TSUE) w związku z akapitem 1 art. 19 ust. 1 TUE, który dotyczy tylko sądów unijnych i ich podstawowych funkcji, należy mieć na uwadze przede wszystkim sądy krajowe⁶.

Przepis art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE był przedmiotem interpretacji dokonywanej przez TSUE m.in. w kontekście gwarancji niezawisłości sądów i niezależności sędziów jako jeden z warunków zapewnienia skutecznej ochrony w dziedzinach objętych prawem Unii⁷.

Przepis art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE został też przywołany skardze Komisji Europejskiej z dnia 25 października 2019 r. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej. W tej sprawie toczy się obecnie postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości UE⁸ (zob. pkt 3 niniejszej opinii).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. W odniesieniu do części przepisów ustawowych, których zmianę projekt zakłada, toczy się postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości UE (dalej: TSUE) (sprawa C-791/19). Jest to sprawa ze skargi Komisji Europejskiej z dnia 25 października 2019 r. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu UE (TfUE) i zmierzającej do ustalenia, m.in.,

⁶ Zob. wyrok Trybunału w sprawie T & L Sugars Ltd z 28 kwietnia 2015 r., C-456/13P, pkt 45, ECLI:EU:C:2015:284.

⁷ M.in. wyroki Trybunału: z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 64 – 67, Komisja przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 czerwca 2019 r., C-619/18.

⁸ C-791/19.

że Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej m.in. na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) poprzez niezapewnienie niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej, do której właściwości należy kontrola decyzji wydanych w postępowaniach dyscyplinarnych wobec sędziów (art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy o SN w związku z art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa) – poprzez przyznanie Prezesowi Izby Dyscyplinarnej prawa do dyskrecjonalnego wyznaczania właściwego sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji w sprawach sędziów sądów powszechnych (art. 110 § 3 i art. 114 § 7 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych), a tym samym brak zapewnienia, aby sprawę dyscyplinarną rozstrzygał sąd ustanowiony na mocy ustawy.

Sprawa C-791/19 nie została jeszcze rozstrzygnięta, ale w toku tego postępowania TSUE, na wniosek Komisji, w dniu 8 kwietnia 2020 r., wydał postanowienie o zastosowaniu środków tymczasowych⁹. W postanowieniu TSUE zobowiązał Rzeczpospolitą Polską natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie m.in. do:

„- zawieszenia stosowania przepisów art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (...), stanowiących podstawę właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, w sprawach dyscyplinarnych sędziów;

- powstrzymania się od przekazania spraw zawisłych przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in.¹⁰”.

TSUE, przywołując w postanowieniu swoje orzecznictwo¹¹, stwierdził, że „każde państwo członkowskie powinno (...) na podstawie art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE zapewnić, by system środków dyscyplinarnych obowiązujący w stosunku do sędziów sądów krajowych należących do ustanowionego przez to państwo systemu środków odwoławczych w dziedzinach objętych prawem Unii przestrzegał zasady niezawisłości sędziowskiej, także poprzez zagwarantowanie, by orzeczenia wydawane w postępowaniach dyscyplinarnych wszczynanych wobec sędziów tych sądów podlegały kontroli organu, który sam spełnia wymogi nieodłącznie związane ze skuteczną ochroną sądową, w tym wymóg niezależności”. Jednocześnie Trybunał przyznaje, że w wyroku A.K. i in. nie stwierdził braku zgodności z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE przepisów prawa krajowego dotyczących Izby Dyscyplinarnej i przepisów prawa krajowego zmieniających zasady dotyczące składu KRS, lecz pozostawił przeprowadzenie wymaganej w tym celu oceny w gestii sądu odsyłającego.

Z orzecznictwa TSUE wynika, że dla zagwarantowania skutecznej ochrony sądowej istotne jest zachowanie niezawisłości organu sądowego.

⁹ Postanowienie z dnia 28 kwietnia 2020 r., C-791/19 R.

¹⁰ Wyrok Trybunału z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982).

¹¹ W szczególności wyrok Trybunału z dnia 19 listopada 2019 r. w sprawie A.K. i in., C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982.

Gwarancje niezawisłości i bezstronności wymagają istnienia zasad, w szczególności co do składu organu, powoływania jego członków, okresu trwania ich kadencji oraz powodów ich wyłączenia lub odwołania, pozwalających wykluczyć, w przekonaniu uczestników postępowania, wszelką uzasadnioną wątpliwość co do niezależności tego organu od czynników zewnętrznych oraz neutralności w odniesieniu do sprzecznych ze sobą interesów. Aby uznać, że dany organ spełnia warunek dotyczący niezawisłości, orzecznictwo wymaga w szczególności, aby przypadki odwołania członków tego organu były oparte na wyraźnych przepisach ustawowych¹².

Zgodnie z orzecznictwem TSUE wymóg niezawisłości zakłada, iż przepisy regulujące system środków dyscyplinarnych – a w rezultacie możliwość usunięcia z urzędu – dla osób, którym powierzono zadanie sądenia, będą przewidywać niezbędne gwarancje w celu uniknięcia ryzyka wykorzystywania takiego systemu do politycznej kontroli treści orzeczeń sądowych. W tym kontekście należy wskazać, że podstawowymi gwarancjami służącymi zachowaniu niezależności władzy sądowniczej są normy, które określają w szczególności zarówno zachowania stanowiące przewinienia dyscyplinarne, jak i konkretnie mające zastosowanie kary, oraz przewidują interwencję niezależnego organu zgodnie z procedurą w pełni gwarantującą prawa potwierdzone w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych, w tym prawo do obrony, oraz przewidują możliwość zaskarżenia orzeczeń organów dyscyplinarnych¹³.

Postanowienie TSUE z dnia 8 kwietnia 2019 r.¹⁴ nie rozstrzyga sprawy co do istoty. Na tym etapie rozstrzygania należy stwierdzić, że w obecnym stanie prawa UE sąd dyscyplinarny nie należy do systemu ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii. I – mimo że przepisy materialne regulujące odpowiedzialność dyscyplinarną sędziów orzekających w ramach systemu ochrony sądowej UE mogą być oceniane w świetle regulacji unijnych (w szczególności w kontekście spełniania kryterium gwarancji niezawisłości i bezstronności) – to organizacja systemu sądownictwa dyscyplinarnego – leży poza zakresem art. 19 ust. 1 TUE.

Wobec obowiązującego stanu prawa UE, nie ma podstaw do stwierdzenia, że Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego należy traktować jako sąd krajowy należący do ustanowionego przez państwo systemu środków odwoławczych w dziedzinach objętych prawem Unii i tym samym podlegający kryteriom z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE. Ewentualne orzeczenie TSUE w sprawie C-791/19, dokonujące wykładni art. 19 ust. 1 TUE, może mieć wpływ na ocenę zgodności z prawem UE przepisów, których zmianę przewiduje projekt ustawy.

W obecnym stanie prawa przedmiot projektu w zakresie w jakim dotyczy on organizacji systemu sądownictwa dyscyplinarnego należy uznać jako nieobjęty prawem UE.

¹² Wyrok z dnia 9 października 2014 r., TDC, C-222/13, EU:C:2014:2265, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo.

¹³ Wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 67.

¹⁴ C-791/19 R.

3.2. W kontekście dokonywanej przez TSUE interpretacji art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy jednak ocenić też art. 6 projektu, zawierający przepis przejściowy, zgodnie z którym sędziowie orzekający w Izbie Dyscyplinarnej SN przejdą w stan spoczynku z dniem wejścia w życie proponowanej ustawy.

TSUE rozstrzygał kwestie wcześniejszego przejścia sędziów w stan spoczynku w kontekście gwarancji niezawisłości m.in. w wyroku z dnia 24 czerwca 2019 r. w sprawie Komisja przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej¹⁵. W tej sprawie TSUE rozważał m.in. zasadność obniżenia wieku przejścia w stan spoczynku sędziów Sądu Najwyższego w kontekście przeprowadzanej reformy sądownictwa. TSUE przywołał swoje wcześniejsze orzecznictwo wskazujące, iż gwarancje niezawisłości i bezstronności „wymagają istnienia zasad, w szczególności co do (...) okresu trwania ich kadencji oraz powodów ich wyłączenia lub odwołania, pozwalających wykluczyć (...) uzasadnioną wątpliwość co do niezależności tego organu od czynników zewnętrznych oraz neutralności względem ścierających się przed nim interesów”. Zdaniem TSUE wolność sędziów od wszelkiego rodzaju ingerencji lub nacisków z zewnątrz wymaga określonych gwarancji, takich jak nieusuwalność, w szczególności wymaga, „by sędziowie mogli sprawować urząd do momentu ukończenia obowiązkowego wieku przejścia w stan spoczynku lub upływu kadencji sprawowania danej funkcji, jeżeli ma ona charakter czasowy”. W ocenie TSUE, „mimo że zasada ta nie ma charakteru absolutnego, może ona – przy zachowaniu zasady proporcjonalności – doznawać wyjątków wyłącznie pod warunkiem, że uzasadniają je nadrzędne i prawnie uzasadnione względy”¹⁶. W cytowanym wyroku, odnoszącym się do wprowadzenia reformy systemu emerytalnego sędziów SN, TSUE stwierdził iż „reforma, która przewiduje stosowanie środka polegającego na obniżeniu wieku przechodzenia w stan spoczynku przez sędziów Sądu Najwyższego do urzędujących sędziów tego sądu, prowadzi do przedwczesnego zaprzestania przez tych ostatnich wykonywania ich orzeczniczych obowiązków, a zatem może ona wzbudzać uzasadnione obawy co do poszanowania zasady nieusuwalności sędziów”. Na tle przywołanego orzecznictwa można zgłosić wątpliwość, czy zaproponowane rozwiązanie, polegające na przeniesieniu wszystkich sędziów SN orzekających w Izbie

¹⁵ C-619/18, zob. w szczególności pkt 74-79, zob. też wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 64-67. TSUE przywołał i potwierdził swoje ustalenia także w wyroku z dnia 5 listopada 2019 r. w sprawie Komisja przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, sprawa C-192/18, w szczególności pkt. 113 – 117. TSUE rozstrzygał tu m.in. o naruszeniach art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE poprzez obniżenie wieku przejścia w stan spoczynku sędziów w sądach powszechnych w Polsce, w kontekście skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii oraz zasad nieusuwalności i niezawisłości sędziów. Zob. też: wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 2019 r., sprawa A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa, C-585/18, pkt 120 – 125, 149.

¹⁶ W ocenie TSUE „jest powszechnie przyjęte, że sędzia może zostać odwołany, z poszanowaniem właściwych procedur, jeżeli nie jest w stanie dalej sprawować swoich funkcji z powodu niezdolności lub rażącego uchybienia”, C-619/18, pkt 76. Zob. też wyrok w sprawie C-192/18, pkt 113.

Dyscyplinarnej w stan spoczynku z dniem wejścia proponowanej ustawy w życie, jest uzasadnione nadrzędnymi i prawnie uzasadnionymi względami, czy nie jest sprzeczne z zasadą nieusuwalności sędziów i czy w związku z tym nie narusza gwarancji niezależności sądu wywodzonych przez TSUE z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.

Należy ponadto zaznaczyć, że przyszłe orzeczenie TSUE w sprawie C-791/19, dokonujące wykładni art. 19 ust. 1 TUE, może mieć wpływ na ocenę zgodności z prawem UE przepisów, których zmianę przewiduje projekt ustawy oraz regulacji w nim zawartych.

4. Konkluzja Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego:

- w części dotyczącej organizacji systemu sądownictwa dyscyplinarnego nie jest objęty prawem Unii Europejskiej,
- w zakresie art. 6, zakładającego przeniesienie sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej SN w stan spoczynku z dniem wejścia w życie proponowanej ustawy – może budzić wątpliwości co do zgodności z gwarancjami niezawisłości wywodzonymi przez TSUE z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.

Kwestie, o których mowa w niniejszej opinii, są przedmiotem postępowania toczącego się przed TSUE w sprawie C-791/19. Przyszłe orzeczenie TSUE w tej sprawie, dokonujące wykładni art. 19 ust. 1 TUE, może mieć wpływ na ocenę prawną opiniowanych zagadnień z punktu widzenia zgodności proponowanych regulacji z prawem UE.

Autor:

Dorota Olejniczak

ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 30 grudnia 2020 r.

BAS-WAPM-2777/20

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU
L.dz. *SP-UP-020-2047/20*
Data wpływu *04.01.21*

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Krzysztof Śmiszek) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ustawy przewiduje zmianę pięciu ustaw. Zmiana ma na celu likwidację Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego utworzonej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym¹ (dalej: ustawa o SN) i powrót do poprzedniego stanu prawnego w zakresie systemu orzekania w sprawach dyscyplinarnych przypisanego SN. Projekt przewiduje:

- zmianę art. 39a §1 pkt 1 i 2 oraz §4, art. 39c §§ 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych². Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych sędziów oraz trybu powołania sędziów sądu dyscyplinarnego i kompetencji Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną. Zmiana polega na wyeliminowaniu ze zmienianych przepisów odniesień do kompetencji Izby Dyscyplinarnej SN oraz Prezesa SN kierującego tą Izbą. W sprawach dyscyplinarnych sędziów SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN, a kompetencje Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną należałyby do Pierwszego Prezesa SN;
- zmianę art. 51 ust. 2 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu³. Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów IPN i polega na wyeliminowaniu z przepisów zmienianej ustawy odniesienia do kompetencji Izby

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1825 oraz z 2020 r. poz. 190.

² Dz. U. z 2020 r. poz. 1754.

³ Dz. U. z 2019 r. poz. 1882 oraz Dz. U. z 2020 r. poz. 1273.

Dyscyplinarnej SN. W sprawach dyscyplinarnych SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN;

- zmianę art. 77 § 1 pkt 3, art. 110, art. 110b, uchylenie art. 112c oraz zmianę art. 114 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych⁴. Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych sędziów oraz kompetencji Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną. Zmiana polega na wyeliminowaniu z przepisów zmienianej ustawy odniesienia do kompetencji Izby Dyscyplinarnej SN. Kompetencje Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną należałyby do Pierwszego Prezesa SN. W sprawach dyscyplinarnych sędziów SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN, a w sprawach zezwolenia na zatrzymanie i pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej – w pierwszej instancji SN orzekałby w składzie jednego sędziego, a w drugiej instancji – w składzie trzech sędziów;
- zmianę art. 145 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze⁵. Zmiana dotyczy właściwości i składu SN orzekającego w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów. Zmiana polega na wyeliminowaniu z przepisów zmienianej ustawy odniesienia do kompetencji Izby Dyscyplinarnej SN. W sprawach dyscyplinarnych prokuratorów SN orzekałby w składzie dwóch sędziów i jednego ławnika SN;
- zmianę art. 3, 5 § 1, uchylenie art. 6 § 2, art. 7 §§ 2, 4 – 6, artykułów 20 i 27, zmianę art. 28 § 2, art. 35 § 3 oraz art. 36 § 8, uchylenie art. 44 § 11, zmianę art. 47, uchylenie art. 48 § 7, zmianę art. 55 § 3, i art. 70 § 3, dodanie art. 73a, zmianę art. 76 § 1, uchylenie art. 77 § 2 oraz art. 78, zmianę art. 79, zmianę tytułu rozdziału 9, zmianę art. 98, uchylenie art. 100 i art. 102 § 2, zmianę art. 103 § 1, uchylenie artykułów: 130, 131 i 133 ustawy o SN. Zmiana polega m.in. na uchyleniu przepisów regulujących: właściwość Izby Dyscyplinarnej SN, zadania Kancelarii Prezesa SN kierującego Izbą Dyscyplinarną, przyznanie kompetencji Prezesowi SN kierującemu Izbą Dyscyplinarną. Zmiana określa zasady wyznaczania składu sądu dyscyplinarnego. Skład byłby wyznaczany przez Kolegium SN w drodze losowania z listy sędziów SN. Do orzekania w sądzie dyscyplinarnym byłiby uprawnieni wszyscy sędziowie SN z wyjątkiem Pierwszego Prezesa SN, Prezesów SN, Rzecznika Dyscyplinarnego SN i jego zastępcy. Projekt zakłada uchylenie przepisów przejściowych ustawy o SN dotyczących Izby Dyscyplinarnej SN.

Projekt zawiera przepis przejściowy, zgodnie z którym sędziowie orzekający w Izbie Dyscyplinarnej SN przejdą w stan spoczynku z dniem wejścia w życie proponowanej ustawy. Z dniem wejścia w życie proponowanej ustawy znosi się Izbę Dyscyplinarną SN, a sprawy rozpatrywane przez Izbę

⁴ Dz. U. z 2020 r. poz. 2072.

⁵ Dz. U. z 2019 r. poz. 740, ze zmianami.

Dyscyplinarną SN, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie proponowanej ustawy, podlegają umorzeniu.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego **nie jest projektem ustawy wykonującej** prawo Unii Europejskiej.

Autor:

Dorota Olejniczak

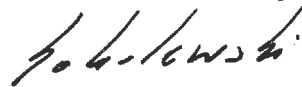
ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

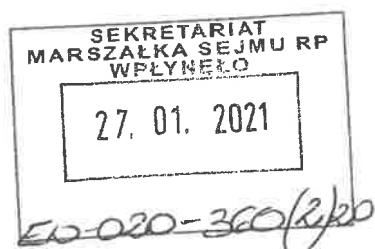
dr Krzysztof Śmiszek

Wiceprzewodniczący Koalicyjnego Klubu Parlamentarnego Lewicy
(Razem, Sojusz Lewicy Demokratycznej, Wiosna Roberta Biedronia)

SEKRETARIAT
WICEMARSZAŁKA SEJMU RP
Data wpływu..... 27. 01. 2021
Znak akt.....

Warszawa, 25 stycznia 2021 r.

Sygn. SPS-WP.020.204.8.2020

Szanowna Pani
Małgorzata Gosiewska
Wicemarszałek Sejmu RP

Szanowna Pani Marszałek,

Na podstawie art. 36 ust 1 a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej,
w odpowiedzi na pismo z dnia 14 stycznia 2021 roku, jako przedstawiciel
wnioskodawców wnoszę

**autopoprawkę do projektu ustawy o zmianie niektórych
ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu
Najwyższego.**

Autopoprawkę przekazuję w załączeniu.

Z poważaniem

Krzysztof Śmiszek

Wiceprzewodniczący KKP Lewicy

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. SPS-WP.020.204.12.2020

Data wpływu 27. 01. 2021

Autopoprawka do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego

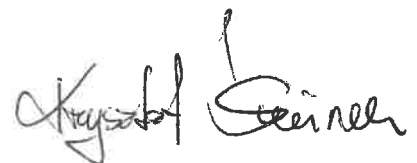
Pkt. 10 uzasadnienia nadać brzmienie:

„10. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

Art. 5 pkt 14, zmieniany w art. 70 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym:

Zgodnie z proponowaną zmianą brzmienia wskazanego przepisu Prezydent RP nadal będzie wykonywał kompetencję wydania rozporządzenia określającego sposób wyboru, skład i strukturę organizacyjną, tryb działania oraz szczegółowe zadania Rady Ławniczej Sądu Najwyższego. W dyspozycji ustawowej zobowiązano organ wydający rozporządzenie do uwzględnienia obligatoryjnego charakteru Rady Ławniczej Sądu Najwyższego jako samorządu ławniczego, reprezentującego ławników Sądu Najwyższego, zakresu współpracy z Pierwszym Prezesem Sądu Najwyższego, potrzebę uwzględnienia w jej strukturze przewodniczącego i zastępców oraz określenia ich zadań.

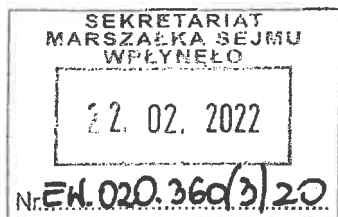
Proponowana zmiana wymaga wydania przez Prezydenta RP rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Prezydenta RP z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie sposobu wyboru, składu, struktury organizacyjnej, trybu działania oraz szczegółowych zadań Rady Ławniczej Sądu Najwyższego (Dz.U. poz. 653) w zakresie § 4 pkt 3, § 6 ust. 1 i 2, § 7 ust. 5, § 10 pkt 3, 4 i 6. Zmiana w wyżej wymienionych przepisach polegać będzie na wykreśleniu wyrazów „Izba Dyscyplinarna” lub „Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej” występujących w odpowiednich przypadkach.”

Krzysztof Śmiszek

Posel na Sejm RP

Warszawa, 22 lutego 2022 r.

Szanowna Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu RP

Szanowna Pani Marszałek,

Na podstawie art. 36 ust 1a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej,
jako przedstawiciel wnioskodawców wnoszę

**autopoprawkę do poselskiego projektu
ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu
zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu
Najwyższego (EW-020-360/20)**

Autopoprawkę przekazuję w załączeniu.

Z poważaniem

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Krzysztof Śmiszek'.

Krzysztof Śmiszek

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU
L.dz. SP-020-020-024-15-2020
Data wpływu 22.02.2022

Autopoprawka do poselskiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego (EW-020-360/20)

Pkt 10 uzasadnienia nadać brzmienie:

"10. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

Proponowany projekt nie wymaga wydania dodatkowych aktów wykonawczych. Jedyna zmiana dotyczy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie sposobu wyboru, składu, struktury organizacyjnej, trybu działania oraz szczegółowych zadań Rady Ławniczej Sądu Najwyższego (Dz.U. 2018 poz. 653). We wskazanym rozporządzeniu w § 6 ust. 1 i 2, § 7 ust. 5 oraz § 10 pkt 3, 4, 6 i 7 należy skreślić użyte w różnych przypadkach wyrazy: "Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej".

**ZASTĘPCA
GŁÓWNEGO INSPEKTORA PRACY**
Jarosław Leśniewski

Warszawa, 2021-01-11

UNP:GIP-21-01583

GIP-GPP.021.2.2021.2

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. *DS-020-19/21*

Data wpływu *14.01.2021*

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

odpowiadając na pismo z dnia 23 grudnia 2020 r. (SPS-WP-020-204(5)/20) w sprawie przedstawienia opinii do poselskiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, uprzejmie informuję, że nie zgłaszam uwag, bowiem materia regulowana projektem ustawy wykracza poza obszar działania Państwowej Inspekcji Pracy.

Z poważaniem,

Jarosław Leśniewski

Z-ca Głównego Inspektora Pracy

/-podpisano elektronicznie-/

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. *SPS-WP-020-204, 10.2020*

Data wpływu *15.01.2021*

ZAKŁAD
UBEZPIECZEŃ
SPOŁECZNYCH

Członek Zarządu
Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

991100/0230-1/2021/MC

Warszawa, 12 stycznia 2021 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. PS. 175.14.21.....

Data wpływu 20.01.....

Pan
Dariusz Salamończyk
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z dnia 23 grudnia 2020 r., znak: SPS-WP-020-204(5)/20, dotyczące *projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego*, informuję uprzejmie, że na podstawie stanowiska Departamentu Legislacyjno-Prawnego, przygotowanego w oparciu o opinie odpowiednich departamentów merytorycznych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zgłasza uwag.

Z wyrazami szacunku,

Mariusz Jedynak

Elektronicznie podpisany przez
Mariusz Jedynak
Data: 2021.01.12 10:06:24 +01'00'

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. SP-WP-020-204(11)/20.....

Data wpływu 21.01.21.....

**OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

z dnia 19 lutego 2021 r.

**w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu
zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z poselskim projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu zniesienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, przekazany przy Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu z 23 grudnia 2020 r. (znak: SPS-WP-020-204(5)/20), opiniuje go negatywnie.

Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Paweł Styrna

**Biuro Krajowej Rady Sądownictwa
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM**

DYREKTOR
Wydziału Organizacji i Kadr
Biura Krajowej Rady Sądownictwa

Marek Kozłowski